

TIẾNG NƯỚC TÔI

Minh-Nguyệt K17/1
(Nam Sinh Tín)

Ngoài trời bình minh tươi sáng, những tia nắng ấm toả xuống cảnh đào đang nở rộ màu hồng thắm. Đâu đây có tiếng chim hót líu lo trên cành cây như đón chào một mùa xuân mới. Tôi đứng lên vươn vai nơi bàn giấy, thở phào nhẹ nhõm, rồi đi vào nhà bếp pha cà phê. Trở về bàn giấy với ly cà phê sữa nóng và một miếng bánh, tôi ngồi thong thả đọc lại thật kỹ bài Tiếng Nước Tôi mà tôi mới vừa viết xong.

Sống xa gia đình đã quá lâu, năm nay tôi về thăm ba mẹ tôi vào dịp Tết Nguyên Đán. Đi thẳng từ phi trường về, tôi bước vào nhà của ba mẹ tôi thì nhận thấy mọi vật trang trí đã thay đổi hẳn. Tôi vội vàng đặt hành lý xuống sàn gạch và để túi xách lên bàn, rồi đi thẳng vào phòng đọc sách và nhìn ngay về phía bên trái. May quá! Khung hình có bài thơ "Tiếng Việt Nam Theo Dòng Thời Gian Quyết Không Rời Xa" vẫn còn treo nguyên ở trên tường. Tôi tiến đến gần hơn, đứng yên lặng nhìn khung hình mà lòng đầy cảm xúc. Tôi đã tận tụy học Việt Ngữ mãi cho đến bây giờ mới có thể viết lên hồi ức thuở tôi còn ở với cha mẹ. Tôi mong rằng, khi tặng mẹ tôi bài viết Tiếng Nước Tôi, mẹ tôi sẽ vui và mãn nguyện sau khi đọc.

*** TIẾNG NƯỚC TÔI ***

Tôi là một sinh viên Việt Nam đang sống ở hải ngoại. Nghe ba mẹ của tôi kể lại thì gia đình của tôi đã di cư ra nước ngoài từ lúc tôi mới lên bảy tuổi, lìa bỏ quê hương Việt Nam để thoát khỏi chế độ Cộng Sản. Tôi đã được nuôi nấng ăn học tại một tỉnh rất nhỏ, và chung quanh nhà tôi không có người đồng hương Việt Nam nào cư ngụ. Lúc đi học, tôi thường tiếp xúc bằng tiếng ngoại ngữ với các cô thầy và bạn học vì họ là người ngoại quốc với nhiều quốc tịch khác nhau.

Khi tôi lớn lên và học ở trường tiểu học, mẹ tôi thường xuyên khuyên bảo tôi phải cố gắng học tiếng Việt Nam. Tôi nào mẹ tôi cũng dành một ít thời giờ để dạy tôi đánh vần Việt Ngữ và học nói những câu tiếng Việt thật ngắn gọn. Vì nhà trường đã giao cho tôi những bài tập để mang về làm mỗi ngày, nên tôi không chăm chú học tiếng Việt Nam lắm. Mỗi lần nghe mẹ tôi gọi vào phòng đọc sách, là tôi luôn luôn uể oải đi vào vì bị bắt buộc. Tôi cảm thấy học chữ Việt rất khó, vì có rất nhiều chữ đã bị đổi định nghĩa sau khi được kèm thêm dấu như Sắc, Huyền, Hỏi, Ngã, Năng. Tôi không thể nào nhớ hết được những lời cắt nghĩa giảng dạy của mẹ tôi. Học hôm trước thì hôm sau tôi lại quên, và bị mẹ tôi bắt tôi phải chép chữ Quốc Ngữ nhiều lần lên trang giấy để có thể nhận diện chữ và nhớ hơn. Mẹ tôi thường mang những sách in và nhật báo ra và bảo tôi đọc Đầu Đề của những chương mục trong đó. Khi nào tôi bị khựng lại vì không biết cách đọc ra sao, mẹ tôi lại dạy tôi đánh vần và nhắc nhở tôi là phải ghi nhớ. Những lúc tôi nói chuyện với mẹ tôi bằng tiếng ngoại ngữ, mẹ tôi đã trả lời là không hiểu tôi nói gì, và thường bắt tôi phải cố gắng nhớ xem câu tiếng Việt nói ra sao, khi tôi nói sai, mẹ tôi lại sửa đổi cho tôi; và cứ như thế, mẹ tôi đã áp dụng mỗi khi tôi dùng tiếng ngoại ngữ. Sau nhiều năm tập luyện bên mẹ tôi, nay tôi cũng đã biết nói và hiểu tiếng Việt. Ban đầu tôi còn tập viết và đọc chữ Việt, nhưng tôi đã dần dần quên hẳn đi vì trong sinh hoạt hàng ngày tôi chỉ viết và đọc tiếng ngoại ngữ.

Ba tôi là một cựu quân nhân Việt Nam Cộng Hoà, nên luôn đi tham dự những buổi Đại Hội được tổ chức hàng năm. Mỗi lần đi, ba mẹ tôi phải mua vé máy bay vì Đại Hội thường được tổ chức tại các thành phố lớn. Từ xưa tới nay, tôi chưa bao giờ đi theo ba mẹ của tôi cả, vì tôi có những sinh hoạt thể thao cùng các anh em họ và các bạn thân của tôi. Năm nay, nhân dịp đi dự một buổi tiệc Tất Niên, ba mẹ tôi muốn tôi đi cùng. Nghe mẹ tôi nhắc đến Tết, thì tôi chỉ có nhớ là thuở nhỏ tôi thường được lì xì phong bao màu đỏ. Tôi nghĩ cũng nên đi thử một lần để có dịp đến thăm thành phố lớn, xem sinh hoạt ngày Tết Nguyên Đán

nơi xứ lạ quê người, đồng thời vui hưởng năm mới cùng ba mẹ tôi.

Đường bay mất mấy tiếng đồng hồ, và cuối cùng chúng tôi cũng tới nơi. Bước ra khỏi phi cơ, tôi hít không khí trong lành của một buổi sáng đẹp trời vào đầu Xuân. Ngồi trong xe hơi đang chạy, tôi quan sát thành phố với những kiến trúc vĩ đại, đường xá thênh thang với rất nhiều xe cộ ngược xuôi, khác hẳn với tỉnh nhỏ heo lánh mà tôi đang cư ngụ. Khi về tới khách sạn, chúng tôi đã nghỉ ngơi để chờ đến chiều đi dự tiệc Tất Niên.

Khi đến buổi Dạ Tiệc, tôi cứ nghĩ là cũng sẽ có nhiều người ngoại quốc, nhưng tôi hoàn toàn rất ngạc nhiên vì hầu hết quan khách là người Việt Nam, phần đông tham dự là các cựu chiến sĩ Việt Nam Cộng Hoà cùng gia đình và thân hữu. Ba tôi đã dẫn tôi đến và giới thiệu tôi vào ngồi cùng bàn với các anh chị em hậu duệ. Tôi rất vui vì được quen với các anh chị em hậu duệ và được gặp các bác các chú đã quen biết ba mẹ tôi từ cả nửa thế kỷ. Trong Dạ tiệc, tôi nhận thấy ai cũng chào hỏi nhau rất vui vẻ bằng tiếng Việt. Vì là tiệc Tất Niên, nên nhà hàng đã trang trí nhiều hoa xuân như hồng, cúc, cành mai và cành đào. Nhiều người đã mặc những bộ áo dài Việt Nam rực rỡ trông thật tuyệt đẹp. Tôi cảm ơn mẹ tôi rất nhiều đã dành thời gian và công sức dạy tiếng Việt cho tôi trong bao năm qua, để tôi có thể nghe và hiểu được mọi người nói những gì, nhất là những lời ca và thoại kịch trong chương trình văn nghệ. Tôi ngồi cạnh một em hậu duệ khoảng 15 tuổi, em chào hỏi tôi và cầm thực đơn chỉ vào số 5, rồi nói là em thích nhất món ăn này, tôi nhìn vào thực đơn mà chỉ mỉm cười không nói gì. Sau đó em đưa cho tôi một tờ giấy đánh máy chữ Việt, nói là bản nhạc, và yêu cầu tôi lên hát với ban hợp ca hậu duệ. Tôi không đọc được chữ Việt nên ngại ngùng từ chối khéo. Đến lúc ban tổ chức mời các hậu duệ lên hát, thì tất cả mọi người ngồi cùng bàn tiệc đi lên. Ngồi lại một mình, nhìn ban hợp ca hậu duệ trên sân khấu, tôi cảm thấy áy náy và tự trách mình sao hồi đó không chịu chăm chỉ học đọc và viết chữ Việt, để bây giờ mới tiếc là không thể chung vui cùng mọi người.

Sau buổi tiệc Tất Niên, gia đình tôi đã được các bác, bạn của ba mẹ tôi, hướng dẫn đi thăm các danh lam thắng cảnh của thành phố và thưởng thức những món ăn Việt Nam thuần túy mà tôi chưa bao giờ được ăn. Vào quán ăn, họ đưa thực đơn cho tôi, may quá bên dưới mỗi món ăn có dịch sang tiếng ngoại ngữ nên tôi mới hiểu mà chọn. Tôi quan sát thì thấy trên tường có những bảng nhỏ có hình món ăn, ngoài cửa thì họ dán những bảng lớn có hình ảnh các ca sĩ, toàn bằng chữ Việt, tôi không biết trên đó viết những gì. Mẹ tôi đã cắt nghĩa đó là những thực đơn đặc biệt để trên tường, còn ở ngoài cửa kính là quảng cáo cho những buổi Đại Nhạc Hội sắp tới. Hội Chợ Tết được tổ chức ngay trong trung tâm thành phố của người Việt ty nạn cộng sản, có các gian hàng bày đủ loại như mít, bánh trung, giò chả, hoa quả, pháo đỏ, và phong bao lì xì. Đặc biệt có cả đội múa Lân rất hay, có ban nhạc và ca sĩ trình bày nhạc xuân, rất đông người xem, quang cảnh thật vui vẻ và náo nhiệt. Tôi rất vui mừng khi nghe ba mẹ tôi có ý định sẽ thu xếp cho gia đình tôi dọn sang đây, như vậy sẽ không buồn tẻ như đang sống ở một tỉnh nhỏ hẻo lánh.

Một tuần lễ trôi qua, chúng tôi đã trở về thành phố nhỏ với cuộc sống thường ngày. Sau lần trải nghiệm chuyến đi này, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Ngồi trong phòng đọc sách, tôi đã tâm sự với mẹ tôi và hứa rằng kể từ nay tôi quyết tâm tận tụy trau dồi học thêm cách viết và đọc chữ Việt.

Mẹ tôi đã khuyên tôi như sau:

"Con ơi, tiếng Việt Nam, một chữ có thể có nhiều nghĩa, nhất là khi được gán chữ kép. Lại còn có những câu châm ngôn, ca dao, thơ phú. Nếu con có thời gian học hỏi thêm, con sẽ thấy thú vị khi con thông thạo hơn và con sẽ có thể đọc được tin tức thời sự trên nhật báo, những bài viết về lịch sử của nước Việt Nam, và các cốt truyện cổ tích rất hay. Mặc dầu đã có những tài liệu viết bằng tiếng Việt Nam được dịch sang tiếng ngoại ngữ, nhưng có khi câu văn Việt Nam rất thâm thúy, chưa hẳn đã được diễn tả đầy đủ hết ý nghĩa."

Tôi lắng nghe mẹ tôi nói, mà ánh mắt vẫn nhìn vào khung hình treo trên tường phía sau mẹ tôi ngồi, trong đó có những dòng chữ mà tôi đã thuộc lòng, vì thuở nhỏ, tôi đã từng nhắc lại biết bao nhiêu lần mỗi khi mẹ tôi đọc to lên từng câu.

**TIẾNG VIỆT NAM
THEO DÒNG THỜI GIAN
QUYẾT KHÔNG RỜI XA**

TIẾNG Việt mẹ hát à ơi
VIỆT NAM muôn thuở ngàn đời không quên
THEO chân mẹ dãi khắp miền
DÒNG đời phiêu bạt ôm niềm nhớ quê
THỜI thế biến chuyển trăm bề
GIAN truân khổ ải nẻo nê cưu mang
QUYẾT tâm bảo vệ giang san
KHÔNG hề phản bội dân làng núi sông
RỜI quê luôn vững một lòng
XA xôi tiếng mẹ mãi còn trong tim

*Khuyến con học tiếng Việt Nam,
Mẹ từng dặn bảo con ngoài hàng ngày.
Con ơi, tiếng Việt rất hay!
Đầu Huyền Hải Ngã Nặng thay nghĩa từ.
Con than chữ Việt khó gì?
Hãy sống xứng học khai thừa mọi người.
Mọi này giao dịch với đời,
Thông thạo tiếng Mẹ huyết với lâm thay,
Nghe hiểu viết sướng lên tay,
Là điều thứ vị ngày ngày tâm hồn.
Vấn là gióng dùi Tiên Rồng,
Tiếng Việt lưu loát vẫn còn hay hơn.
Hãy cố gắng học nhẹ con,
Mẹ đây khuyến khích hoài mong thái nhiều.
Công lao học hỏi bao nhiêu,
Chuyển tâm năm tháng sớm chiều cũng xong.
Nhớ học Việt Ngữ thuộc lòng,
Mọi này xã dụng bổ công miệt mài.*

**TIẾNG VIỆT NAM
THEO DÒNG THỜI GIAN
QUYẾT KHÔNG RỜI XA**

TIẾNG Việt mẹ hát à ơi
VIỆT NAM muôn thuở ngàn đời không quên
THEO chân mẹ dãi khắp miền
DÒNG đời phiêu bạt ôm niềm nhớ quê
THỜI thế biến chuyển trăm bề
GIAN truân khổ ải nẻo nê cưu mang
QUYẾT tâm bảo vệ giang san
KHÔNG hề phản bội dân làng núi sông
RỜI quê luôn vững một lòng
XA xôi tiếng mẹ mãi còn trong tim

* * *

Khuyên con học tiếng Việt Nam,
Mẹ từng răn bảo con ngoan hằng ngày.
Con ơi, tiếng Việt rất hay!
Dấu Huyền Hỏi Ngã Nặng thay nghĩa từ.
Con than chữ Việt khó ư?
Hãy siêng năng học khỏi thua mọi người.
Mai này giao dịch với đời,
Thông thạo tiếng Mẹ tuyệt vời lắm thay,
Nghe hiểu viết xuống liền tay,
Là điều thú vị ngất ngây tâm hồn.
Vốn là giọng đôi Tiên Rồng,
Tiếng Việt lưu loát vẫn còn hay hơn.
Hãy cố gắng học nhe con,
Mẹ đây khuyến khích hoài mong thật nhiều.
Công lao học hỏi bao nhiêu,
Chuyên tâm năm tháng sớm chiều cũng xong.
Nhớ học Việt Ngữ thuộc lòng,
Mai này xử dụng bỏ công miệt mài.